

Zimný zázrak

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Tatiana Tuhárska	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2024)	Tatiana Tuhárska

O knihe

Alaric je zlomený muž, ktorému sa v jeden jediný okamih prevrátil život naruby. Opustil blízkych a odsúdil sám seba na život ďaleko od ľudí. Vyhyba sa aj svojej milej, s ktorou ukončil vzťah, skôr než začal. Ale Luna sa nevzdáva a neprestáva hľadať toho, kto nechce byť nájdený. Po dlhých mesiacoch sa ocitne v lese, v ktorom býva a za zvláštnych okolností on nájde ju. Lenže Alaric nie je ten, čo býval. Spoločnosť mu robia divé tvory, dve strany, ktoré spolu vedú boj. Jej láska bojuje s jeho vnútornými démonmi, aby zachránila jeho dušu. Lenže nad trápením môže vyhrať len on sám. Je Alaric pripravený vzdať sa pocitu viny a hnevu?

Skutočne sa stali veci, tak ako si pamätá alebo je to celkom inak? Čo musí Alaric urobiť, aby sa vyrovnal s minulosťou? Bude šťastný so svojou láskou?

Podakovanie

Chcela by som sa poďakovať mojim trom trpezlivým beta-čitateľkám: maminke, sestričke a kamarátke za cenné rady pri úprave rukopisu, starým rodičom, ktorí ma naučili veriť v nemožné, mojej rodine, priateľom a všetkým, ktorí ma podporovali.

1. CHYTENÁ DO PASCE

„Ešte jednu fotku,“ oznamoval fotograf.

Luna stratila prehľad o tom, koľký krát. Po päťdesiatej snímke prestala počítať.

Slizký chlap s masťnými svetlohnedými kučeravými vlasmi ju vyzliekal studenými modrými očami. Odvrátila hlavu. Kým jej upravovali vlasy, pátrala očami po lese. Studená biela prikrývka odrážala lúče zapadajúceho slnka a poskytovala dosť svetla pre ich úlohu. Po celodennom prezliekaní sa do kostýmov pre propagáciu kníh fantastiky ju zmáhala únava. Takmer ľutovala, že sa nechala presvedčiť, aby sa stala dočasnou modelkou. Uchvátili ju kostýmy snehovej kráľovnej, zimnej víly a lesného škriatka, ktoré ušila sama autorka. Ale aj pomoc druhým mala svoje hranice. Keby nepotrebovala zámienku, aby mohla stráviť v tomto lese celý deň, odmietla by. Zdalo sa, že jej plán nevychádza. Verila, že keď sa budú presúvať z miesta na miesto, tak ho skôr, či neskôr musí nájsť. Tak dlho blúdila sama lesom a hľadala ho. Jej naivita vyhrávala nad jej plánom. Vyznal sa v lese lepšie ako ona. A keď nechcel, tak ho nikto nenašiel. A jej sa vyhýbal. Dôvod poznali len oni dvaja.

Z myšlienok ju vytrhli nechutné ruky fotografa, ktoré blúdili po jej trupe v zámienke, že jej upravuje kostým.

„Dajte tie paprče preč!“ schladila ho mrazivým pohľadom.

Plesla ho po horných končatinách, hoci by ho najradšej kopla.

„Odstúpte! Urobím to,“ navrhla Eira, maskérka, kostymérka a dievča pre všetko.

Coldin a Aubin, ktorí nosili truhlicu s kostýmami a vybavením, sa bavili.

„Mancika. Žiadny chlap jej nie je dosť dobrý,“ ozval sa blondavý Viking Coldin. Čo mu chýbalo na výške, postave a svaloch dávneho bojovníka, si vynahradil hrubým správaním.

„Frigida. Ani kompliment nevie prijať,“ pridala sa vysoký tenký Aubin, ktorý po Coldinovi opakoval účes, oblečenie aj správanie.

„Prestaňte. Už aj!“ okríkla ich Eira.

„Prehovorila ohava,“ zamrmlali si. Prehovoríť nahlas sa neodvážili.

Luna sa tešila, že nemusí čeliť ich zvrhlým rečiam sama. Triasla sa zimou aj hnusom. Nevedela sa dočkať, kedy skončia. Ak sa Trul ešte raz dotkne jej pása, tak za seba neručí. Ani nedopovedala a už jej siahol na mašľu vo výstrihu. Ruka jej sama od seba vystrelila. Vyťala mu také zaucho, že jeho ozvena sa ešte dlho vracala. Zhrozene si zakryla ústa. Vo chvíli, keď videla, ako dvíha ruku, nebolo jej všetko jedno. Očakávala, že jej ho vráti.

V tej chvíli prešlo vzduch zavytie vlka. Všetci sa ako na povel pozreli smerom, odkiaľ zvuk prišiel. Eira začala okamžite baliť veci.

„Vypadnime skôr, než si nás dá na večeru,“ okríkla ostatných.

Fotograf Trul venoval Lune vražedný pohľad a pohlol sa k nej. Plač vlka sa ozval znova. Nechotne zastal a ponáhľal sa zbaliť pomôcky do tašky.

Lunu striaslo akoby jej niekto prešiel po chrbtici žiletkou. Rozhodla sa, že radšej riskne stretnutie s vlkom, ako zostať sama s tými hovädami. Neverila, že by sa dokázala ubrániť trom mužom, keby sa opovážili na ňu siahnuť.

„Máme všetko? Stmieva sa. Čím skôr vypadneme, tým lepšie,“ presviedčala ich Eira, aby vrátila ich mozog späť do centrály.

Pomocníci vzali truhlicu a odnášali ju nadávajúc, aká je ťažká. Eira počkala na Trula, aby ho mala na očiach a až potom sa vydala na cestu. O pár krokov si Eira uvedomila, že Luna zaostala. Prudko sa obrátila.

„Poď. V chate nás čaká horúci čaj,“ lákala Lunu.

„Chcem sa ešte prejsť,“ vynašla sa Luna rýchlo, aby nemusela ísť s nimi.

„Nepočula si? Nočné tvory sa prebúdzajú. Nie je to tu bezpečné,“ upozorňovala.

Vydať sa na cestu s tými tromi mužmi bolo oveľa nebezpečnejšie. Osamelý vlk jej neublíži, pokiaľ s ním nie je svorka alebo nehľadá potravu. Nech je ako chce, radšej sa nechá zožrať divou zverou, ako riskovať prehnajú pozornosť Trula a jeho poskokov.

Unavená Luna sa chcela oprieť o strom, ale sukňa jej to nedovolila. Uvedomila si, že sa neprezliekla z posledného kostýmu. Snežná víla s bielymi dlhými šatami so striebornými niťami, kabátik s lemovaním nepravej kožušiny. Vo vlasoch sa jej trblietali korálky, ako drobné kryštáliky ľadu. Jej dych sa menil na paru, keď prudko vydýchla. Severák sa zaprel do jej vlasov a kabáta, až sa striasla.

Prišiel čas vrátiť sa, už mali dostatočný náskok, aby ich nedostihla. Vydala sa lesom za nimi, nasledujúc ich stopy, než sa stratia. Snežné záveje jej vŕzgali pod nohami každým krokom. Čím ďalej, tým viac sa zabárala, čo ju spomaľovalo. V diaľke sa objavila postava, ktorá ju prinútila zastať. Hlavou jej preletela znepokojivá myšlienka a modlitba, aby to nebol ten, na ktorého myslela. Ako sa jeho kroky približovali, jej domnienka sa premenila na istotu. Trul sa vracia. Ticho večera k nej prinieslo hlasné zavytie. Jej pohľad blúdil po okolí. Z jednej strany lesa sa k nej blížil predátor. Na druhej strane v diaľke uvidela čiernu siluetu vlka vyjúceho na mesiac. Mala pred sebou Sofiinu voľbu. Tušila, že je pravdepodobnejšie, že sa jej vlk zľakne a utečie, než že fotograf mal dobré úmysly. Keď sa do jej nôh vrátil cit a do jej žíl odvaha, rozbehla sa smerom k vlkovi, čo jej sily stačili. V diaľke za sebou počula kvičanie a potom strašný výkrik. Neodvážila sa obzrieť. Naďalej predlžovala vzdialenosť od svojho prenasledovateľa. Odrazu sa potkla a prudko sebou trhla. Než sa stihla niečoho zachytiť, spadla.

Po kontrole všetkých končatín aj ostatných častí tela zistila, že okolo nohy mala omotané oko z ostatého drôtu. Pokúsila sa oslobodiť. Čím viac sa snažila, tým viac sa lanko zarezávalo do kože. Nebola schopná vstať a pokračovať v ceste. A zlo v ľudskej koži sa k nej približovalo. Neznámy hrôzostrašný kvičiaci zvuk sa blížil s ním. Prudko sa posadila. Nedbala na ostré hroty lanka. Zdvojnásobila úsilie, aby sa pasce zbavila. Zlovestné ticho, ktoré sa rozhostilo, bolo ešte strašidelnejšie, než všetky zvieracie zvuky predtým. Cítila horúci dych, ktorý k nej zaletel zblízka. Opatrne otočila hlavu a takmer zamdlela. Jej svetlohnedé oči sa stretli so sivými očami bieleho vlka veľkosti írskoho vlkodava. Dych sa jej zasekol v hrdle. Jej telo ovládla paralýza. Vlka ju pomaly obchádzal, ako dravec krúžiaci okolo koristi. Sklonil sa a ovoňal jej nohu. Zdvihol oči k nebu a z papule sa mu ozvalo prenikavé vytie. Odpoveďou mu bolo vrčanie za jej chrbtom. Ponad jej hlavu preletel obrovský tieň, ktorý sa pri dopade zhmotnil do čierneho vlka. Biela psovitá šelma odletela a čierna sa do nej pustila tesákmi. Nedokázala odtrhnúť pohľad od krvavého boja odohrávajúceho sa pred jej očami. Biely zver prevrátil čierneho na chrbát a vrčaním mu dával najavo prevahu. Odrazu sa obaja ako na povel zahľadeli jej smerom. Sťažka prehltila a začala sa modliť. Vo chvíli, keď si

už myslela, že vlci sa na ňu vrhnú, zastal pred ňou muž. Neodvážila sa ani žmurknúť, aby nezmizol.

Ani sa na ňu nepozrel. Sústredil sa na lanko, ktorým mala obmotanú nohu. Šomral si niečo o tom, že si myslel, že sa postaral o všetky pasce, ale zrejme mu niečo uniklo. Na presnosť sluchu sa nespoľahla. Srdce jej bilo až v krku. Snažila sa ovládnuť motýle v bruchu. Zhypnotizovaná sledovala, ako kliešťami rozcvikol lanko a opatrne jej ho sňal z nohy. V tej chvíli ďakovala za rukavice, ktoré ho chránili. Holými rukami by ju nevyslobodil. Nasledoval cestu lana a odstránil zvyšok ostnatého drôtu z kmeňa stromu. Zbalil kus kovu do svojej brašny. Keď sa priblížil k vlkom, vykrikla:

„Pozor!“

Obzrel sa na miesto, ktoré mu ukazovala. Na jeho tvári sa mihlo prekvapenie, ale ihneď sa ovládol.

„Tých sa báť nemusíte, ale podchladenia áno. Vstaňte!“

Mal presne taký istý chrapľavý zastretý hlas, ako si pamätala. Zdalo sa, že on zabudol. Nemohla sa čudovať, ešte sa na ňu ani nepozrel.

„Alaric?“ vydýchla jeho meno.

Zdvihol k nej pohľad. Súboj dvoch zrkadiel do duše sa začal. V očiach sa mu mihali emócie tak rýchlo, že ich nebola schopná zachytiť, nie to pochopiť. Veľmi si priala, aby boli rovnaké ako tie jej. Už len jeho blízkosť ju vyvádza z miery. Nemohla uveriť, že stojí pri nej. Záblesk poznania sa veľmi rýchlo stratil.

Natiahla ruku, aby sa dotkla jeho neoholeného líca. Uhol pred jej dotyk. Jej ruka zostala visieť vo vzduchu. Zavrčanie jej pripomenulo, že nie sú sami. Obaja vlci zastrihali ušami.

V diaľke sa ozvala rana, ktorá znela ako výstrel. Alaric sa obzrel za zvukom. Podoprel Lunu a dvíhal sa spolu s ňou akoby nevážila viac ako pierko.

„Čo to bolo?“ vyhrkla hlúpo neschopná sa sústrediť na jednu myšlienku, keď sa jej dotýkal.

„Pytliaci. Bežme!“ sekal stručne odpovede.

Nepočkal, kým mu odpovie. Vzal ju za ruku a ťahal za sebou.

„A čo vlci?“ odvážila sa opýtať, kým ešte stačila s dychom.

„O tých sa neboj,“ odpovedal bez obzretia.

Pohľadom vyhľadal najkratšiu cestu a pustil sa do behu. Luna sa snažila, aby stačila jeho dlhým krokom. Sťažoval jej to kľučkovaním pomedzi stromy. Studený vzduch ju štípal v pľúcach. Bála sa, že sa už nikdy bezbolestne nenadýchne. Spomalil, až keď sa pred nimi objavila čistinka s chatou. Potešila sa zastaveniu. Ani neprotestovala, keď ju vtiahol dnu, zabuchol za nimi dvere a zahasproval ich. Poobzerala sa po jednoduchom zariadení zrubu. Pohľad jej hneď zabľúdil na pohovku v rohu miestnosti pri kachliach. Alaric priložil drevo na vyhasínajúci oheň.

Chvela sa strachom, zimou aj únavou. Zdalo sa, že Alaricovi zima neprekážala. Vyzliekol sa do košeľe a spodných nohavíc a prezul sa z čižiem do topánok.

„Prezleč si tie mokré veci!“ Hodil jej čistú košeľu.

Kým sa prezliekala, ani raz sa neobrátil. Nevšimla si ani jedno nakuknutie. Nalial vodu z vedra do kovového hrnčeka, vhodil tam pár bylínok a položil ho na kachle. Prstom

kontroloval jeho teplotu, aby sa odpútal od nedobrovoľného hosťa vo svojom príbytku. Príliš si uvedomoval jej prítomnosť. Luna. Jediný človek, ktorého túžil a zároveň nechcel vidieť. Krívajúc ho obišla a sadla si na diván. Vzala hrnček a kúsok plátna a podišiel k nej.

„Ukáž mi nohu!“ Znova príkaz.

Tak takto budú komunikovať?! V duchu sa sťažovala jej nežnejšia stránka. Poslušne vystrela zranenú nohu pred seba. Pozorovala jeho dlhé vlasy farby kôry, ktoré sa mu mierne vlnili až k pleciam. Na chvíľu zaváhal. Pripravoval sa na to, že sa jej dotkne. Opatrne jej umýval rany na nohe. Keď sa mykla a sykla, pripadal si neohrabaný ako medveď.

„Prepáč,“ riskol rýchly pohľad na ňu.

Po dlhom odlúčení sa nám milovaný človek zdá krajší, než je v skutočnosti. Alebo nás len klame zrak a pamäť? Napadla ho múdrosť starého Šamana. Striasol nevhodné myšlienky. Keď skončil, opláchol hrnček, doplnil ho čistou vodou a podal jej ho.

„Ďakujem,“ osvojila si jeho krátke odpovede.

Vďačne sa napila. Vracala mu hrnček tak, aby sa ich ruky dotkli. Prudko sa odtiahol akoby sa popálil. Únava ju zmáhala, a tak sa vystrela na pohovke. Chvíľu ho pozorovala, ako sa pohybuje po chate, prikladá na oheň, aby nevyhasol. Keď sa pohol k nej, predstierala, že spí. Čakala, čo sa stane. Prikryl ju dekou z ovčej vlny. Prekvapil ju. Voľná časť divánu vedľa nej sa preliačila. Cítila studený vzduch, ktorý prúdil cez prázdne miesto medzi nimi, obrazne aj doslova.

Posunula sa bližšie k nemu, aby sa s ním podelila o teplo. Prikryla ho prikrývkou a nechala ruku odpočívať na jeho hrudníku. Keď zatvorila oči, jej myseľ sformovala tvár, na ktorú nedokázala zabudnúť. Aj keď mala len málo spoločné s bradatým mužom ležiacim vedľa nej, nemohla si pomôcť. Vzhliadla k nemu a stretla sa s karhajúcim pohľadom. Stiahol ju vedľa seba, aby sa ho nedotýkala. V tej chvíli si uvedomil, že zrealizoval najhorší nápad, aký mohol. Ocitol sa pri nej bližšie než kedykoľvek predtým. Na tvári sa jej odzrkadľovala búrka emócií.

„Chýbal si mi,“ šepla.

Tie tri slová sa dostali tam, kam nikoho nepustil. Proti vlastnej vôli mapoval jej tvár a overoval si, či je to skutočne ona. Pohľadila ho po líci. Zatvoril oči, prijímal prejav jej lásky. Sledovala jeho boj. Keď sa ich pohľady stretli, snažil sa zväčšiť vzdialenosť medzi nimi.

„Ublížim ti,“ varoval ju.

Krútila hlavou a ovinula ruky okolo neho. Položila si ucho na miesto, kde mu bilo srdce.

„Nebojím sa,“ uistila ho.

Objala ho. Nechcela ho pustiť, ani keď sa snažil oslobodiť. Zvádzal vnútorný boj sám so sebou, s divou stránkou, ktorá ju chcela odstrániť a vyhodiť von. Keď sa striasla od zimy, vyhralo svedomie. Načiahol sa po prikrývku a poriadne ju do nej zabalil.

Venovala mu rýchly bozk: „Dobrá noc, Rick.“

Jeho pohľad znežnel pri prezývke, ktorú mu dala.

„Dobrá noc, Lu,“ šepol.

Na chvíľu dlhé mesiace odlúčenia zmizli. Vrátili ich do čias, keď spolu ležali takto prvýkrát. Po ich prvom bozku,

kedy ešte verili, že ich čaká spoločná budúcnosť. Nebyť toho osudného dňa, budúcnosť by ich dostihla. Pred očami mal znova udalosti noci, keď si sadal za volant. Spomienky sa mu vynárali, trestali ho, ako každú noc. Cítil, ako sa jej ruka plazí pod jeho tričkom a hladí ho. Nedokázal sa sústrediť na nič iné, len na jemný dotyk jej prstov kresliacich čudné znaky na jeho bruchu. Zovretie jeho hrudníka povoľovalo. Dovolilo mu pokojne dýchať. Našiel jej ruku a preplietol si s ňou prsty. Druhú ruku ovinul okolo nej a privinul si ju k sebe. Uvoľnila sa a pomaly sa ponárala do snového sveta. Zatvoril oči s nevysloveným želaním, aby ju smel navštíviť v jej snoch.

2. NEPRIATELIA

Brodila sa tmavým lesom pomedzi kríky, ktoré jej dorážali nohy. Nespomalila, neobzerala sa za tým, čo mala za sebou. Sústredila sa na cestu pred sebou, kým nedorazila k cieľu. Zastala až keď ho uvidela. Sedel na spadnutom kmeni vedľa cesty a hľadel do priekopy. Nasledovala jeho prázdny pohľad, ale nevidela, na čo sa pozeral. Čakala na moment, kedy si všimne jej prítomnosť.

Oslovila ho, ale nereagoval. Sadla si vedľa neho a dotkla sa jeho ramena: „Čo sa stalo?“

Nepozrel sa na ňu, len sa uložil na jej plece. Ovinula mu ruku okolo chrbta.

„Všetko bude v poriadku,“ snažila sa ho upokojiť, aj keď ani netušila, či práve nepovedala najväčšiu lož svojho života.

Neodpovedal jej ani na jednu otázku, na čo sa pozerá, čo sa stalo, prečo tam sedí sám.

Prezrela ho dôkladne od hlavy po päty. Do snehu dopadla červená kvapka. Keď sa prizrela bližšie, všimla si tmavý fľak, ktorý sa ukázal ako zdroj krvi.

„Si zranený? Vydrž chvíľu. Hneď sa o to postarám. Len si po niečo zájdem.“

Pokúsila sa odtiahnuť, ale nepustil ju. Držal sa jej tak pevne, že musela použiť všetku svoju silu, aby sa mu vytrhla.

„Hneď sa vrátim,“ zopakovala mu trikrát.

Vrátila sa do zrubu po bylinky. Uvarila z nich čaj, pridala k nim kus plátna a oblečenie.

„Bude to páliť, ale pomôže ti to,“ upozornila ho.

Pomalým dýchaním sa pripravovala na to, čo uvidí. Opatrne mu nadvihla sveter aj tričko. Potlačila ľútosť aj hrôzu, zamerala sa len na úlohu. Odrhla kúsok plátna a vyčistila mu dlhú reznú ranu pozdĺž celého brucha. Čistým plátnom mu obviazala zranenie.

„Je to zázrak na akúkoľvek ranu. Zahojí všetko. Nechám ti z nej, ak by si potreboval...“

Vzal jej ruku s bylinkou a priložil si ju na srdce. V očiach sa jej zjavili slzy. Nedokázala mu povedať, že tieto sú jediné, ktorým nedokáže pomôcť. Na bolesť srdca existovali len dva lieky. Privinula sa k nemu tesnejšie, akoby mu dokázala odovzdať kus svojej sily. Oprel sa o ňu celou váhou. Zaprela sa nohami pevne o zem, aby mu poskytla, čo najlepšiu oporu. Jeho váha ju ťahala k zemi, ale odmietala ho pustiť. Aby

zamestnala ruky, snažila sa mu prečesať vlasy, aby nevyzerali ako rožky. Vôbec nespolupracovali.

Z lesa sa ozval šialený ryk. Obaja sa ako na povel obrátili. Medzi stromami stála nahá žena. Hrdzavé vlasy jej viali vo vetre, z očí jej šľahali plamene. Prstami zakrivenými ako bosorka sa vrhla dopredu. Luna pustila Alarica. Postavila sa medzi neho a prízrak, ktorý ho ohrozoval. Odrazu ju to odporné stvorenie ťahalo za vlasy.

„Pusti ma, lebo za seba neručím,“ precedila cez zuby varujúc nepriateľa.

Z celej sily do nej sotila, až odletela.

„Ty za všetko môžeš. Pozri sa na neho, čo si mu urobila,“ šiekala.

Vrhla sa na neho, až spadol. Tlačila ho k zemi, aby nemohol vstať. Vyťala mu poriadne zaucho.

Luna sa chvela bojujúc so sebou. Nechcela ublížiť neznámej žene, ale nedokázala tam len tak stáť.

„Všetko je to moja vina,“ šepol Alaric a prestal sa brániť.

„Áno, som tvoja a ty si môj,“ chichotala sa piskľavým hlasom.

Lunu zasiahol lúč poznania. Uvedomila si, že stvorenie pred ňou, nie je žena. Naliehavá myšlienka ju zbavila ľútosti nad tým, čo sa chystala urobiť. Zdrapila ju za vlasy a násilím ju odtiahla od neho. Vykrútila jej ruku a zvalila ju na zem.

„Nado mnou moc nemáš, mrcha,“ štekla po nej Luna.

Metala sa na zemi so strašidelným škrekom, až sa jej podarilo vyslobodiť si ruku. Zaťala pazúry do Luninej ruky. Luna si nevšímala bolesť. Využila jej nepozornosť, obrátila ju na brucho, vykrútila jej ruky za chrbát do takej pozície, že keby sa chcela pohnúť, tak len za cenu, že si ruky vyklíbi.

„So mnou si nezačínaj. Som silnejšia ako ty, Vina.“

Ustrnula a s diabolským úsmevom sa pohla, aby si ublížila. Luna ju sekundu predtým pustila.

„Tak to teda nie. Mňa nedostaneš.“

Nehrala jej hru. Nechtyla sa do jej pasce výčitiek, ktorými zasypávala Alarica. Luna sa vracala k Alaricovi, ale neodvážila sa spustiť Vinu z očí, ak by sa rozhodla znova zaútočiť. Jej zúrivy výraz sa postupne začal meniť na hrôzostrašný úškl'abok. Luna pocítila akoby do niečoho narazila alebo skôr niekoho. Alaric to nemohol byť, neprešla takú vzdialenosť. Opatrne sa obracala, chystajúc sa na to, čo uvidí. Ale nič ju nedokázalo pripraviť na polovičné zviera, vysokého ako medveď grizzly a trikrát tak strašidelného. Kopytá namiesto chodidiel ako u býka, prechádzali do chlupkých nôh pokrytých čiernou srstou. Nohy sa strácali v čiernej látke, pokračovali hnedým drapľavým bruchom, chlpatou hruďou v tvare trojuholníka, z ktorej mu vyrastali ruky zakončené chápadlami s ôsmymi prstami. Trup pokračoval do hrubého krku ukrytého čiernou hrivou, ktorá kryla väčšinu hlavy z býka a najškaredšieho muža, akého videla. Z pier sa jej vydral výkrik zdesenia. Uskočila do bezpečnej vzdialenosti od monštra, aj keď si nebola istá, či taká vôbec existuje. Bojovať s Vinou sa zdalo jednoduché oproti tomu, čomu musela čeliť teraz.

„Proti mne nemáš šancu,“ prehovoril hlasom pripomínajúcim škrípanie po tabuli.

Takmer sa jej ani nedotkol. Napriek tomu odletela a padla na chrbát. Dopadla tak tvrdo, že sa nedokázala nadýchnuť.

Uvidela tieň, ale nebola schopná sa brániť. Do jej zorného poľa sa dostala Alaricova tvár.

Konečne sa mohla znova nadýchnuť.

„Nemôžeš ho zachrániť,“ rehotalo sa monštrum.

Luna sa pozviechala na nohy a pozbierala v sebe odvahu vzoprieť sa: „Mýliš sa.“

Zrazu pred ňou stál muž strednej postavy s dlhými šedivými vlasmi a sivou bradou.

„Už ani krok. Ona ti nepatrí,“ Šaman varoval monštrum.

„Ani ju nechcem. Beriem si jeho,“ ukázal prstami na Alarica.

„Jedného dňa...“ Šaman nedopovedal slová, ktoré zneli ako vyhrážka.

„Nebojím sa ťa, človek,“ rehotalo sa monštrum.

„To je chyba. Ublížil si čistej duši. Porušil si rovnováhu. Za to ťa stihne trest. Alaric, zdvihni Lunu.“

„Nikam nepôjde.“

„Čuš. Beriem si, čo je moje. Vrátim ti, čo je tvoje. Uhni mi z cesty, inak...“ zamával mu bakuľou.

Alaric ihneď poslušol a vzal Lunu na ruky. Vina sa však zakvačila do neho a ťahala ho k zemi.

Šaman ju trepol bakuľou: „A ty tiež odstúp, zmija.“

Jej zovretie povolilo. Alaric sa jej vyšmykol a odniesol Lunu preč z ich dosahu.

„Ospravedlňujem sa,“ šepkal jej do vlasov.

„Nemôžeš za to,“ opakovala mu Luna.

Vymenila si s ním dlhý pohľad, ktorým ho prosila, aby sa vzoprel tomu, čo ho trápilo.

Len čo Alaric Lunu postavil na zem, preplietla si s ním prsty.

„Hľadaj vysvetlenie, odpustenie a zmierenie. Mysli na moju lásku.“

„Aj po tých dlhých mesiacoch...“

„Stále a navždy...“

Pohľad mu zavadil o ich spojené ruky.

„Vráť sa a bojuj s nimi,“ rozkázal mu Šaman.

„Nieeee,“ z pier sa Lune vydral výkrik.

Ovinula mu ruky okolo hrudníka s úmyslom nepustiť ho.

„Nechaj ho ísť. Toto je len jeho boj,“ prehováral ju Šaman.

Dotkol sa Luniných rúk a ľahko ho oslobodil, akoby ho ani nedržala.

Alaricov pohľad znova stratil svetlo a vládla mu len prázdnota. Vracal sa cestou, odkiaľ prišiel. Luna klesla na kolená a modlila sa za neho.

Keď otvorila oči, ocitla sa na dlážke v zrube. Obzerala sa okolo seba. Všetko bolo tak, ako keď si ľahli, len prikrývka skĺzla na ňu a Alaric ležal na opačnom konci, než keď zaspávali. Keď si líhala späť k Alaricovi opakovala si, že to bol len sen. Ale páliace ruky ju usvedčovali z klamstva. Mávala nimi vo vzduchu, aby si ich ochladila. Až dôkladná prehliadka Alaricovho tela ju upokojila. Žiadne viditeľné rany ani len drobné zranenia nevidela. Všetko bude v poriadku. Privinula sa k jeho chrbtu a počítala, aby dokázala znova zaspáť.

3. PREHRANÝ BOJ

Luna tvrdo dopadla na zem, ktorá vyzerala ako lúka. Len ťažko sa zviechala na nohy. K jej ušiam zaleteli zvuky zápasu skôr než jej oči uvideli boj. Dve palice do seba narážali v pravidelných intervaloch, ale ani len nenaznačili víťaza. Luna sa snažila nerušiť svojho milého, aby monštrum nezískalo prevahu. Jeho smerom sa radšej ani nepozerala. Hrôza u prvého stretnutia jej stačila.

„Polčas,“ vyriekol Alaric s oveľa lepšou náladou, než predtým.

Luna zostala prekvapene stáť, keď monštrum zložilo zbraň a čakalo, kým sa k nemu vráti. Alaric sa vydal smerom k nej, akoby jej prítomnosť vycítil.

„Čo robíš?“ zvolala vyplašene.

„Žiadala si ma, aby som sa bránil, tak plním tvoje želanie,“ uškrnul sa, ale nebol to veselý úsmev.

„Tak to ty za to môžeš?“ oslovil ju tvor, ktorého odmietala vziať na vedomie. „Len čo si to vybavím s ním, prídeš na rad ty.“

Luna sa striasla strachom a vymenila si s Alaricom dlhý pohľad. Upokojujúco sa dotkol je rúk, podržal jej ich vo svojich, potom sa vrátil k protivníkovi.

„K nej sa nedostaneš,“ skonštatoval chladne.

„A kto mi v tom zabráni? Ty?“ smial sa netvor.

„Ona nie je taká skazená ako ty. Ničím sa neprevinila. Jej sa nemôžeš dotknúť,“ Alaric opakoval slová Šamana.

„Zatiaľ nie. Ale tvoje výčitky ju strhnú so sebou. A potom bude moja.“

„Nikdy nebudem tvoja. Nedovolím, aby hnev a zášť nado mnou vyhrali. Milovala som ho, milujem a vždy budem,“ vykričala Luna.

„Lebo nevieš, čo urobil. Chceš vidieť, čoho je schopný?“ posmieval sa jej rohatý.

„Nech mi povieš, či ukážeš čokoľvek, nezmením názor. A ja viem, čo ho prinútilo odo mňa odísť.“

Videla, že mu vzala vietor z plachiet, lebo jeho pobavený výraz striedala zúrivosť, ktorá naháňala strach. Luna sa pohla k nemu ochotná brániť Alarica, ale ten jej ovinul ruku okolo pása: „Dovolíš? Toto je môj boj.“

Šikovným manévrom Alaric postavil Lunu za seba a tasil svoju palicu, ktorá skrížila cestu s druhou v obrannom geste.

Chvíľu sa zdalo, že Alaric vyhráva, ale v tej chvíli sa vynorila pomocníčka Vina a vrhla sa na neho. Luna sa triasla v zúfalej túžbe zasiahnuť, ale neodvážila sa, keď ju Alaric predtým zastavil.

Vina sa rozosmiala: „To je tá jej láska? Ani sa ti len nepokúsi pomôcť?“

„On sa oslobodí sám, keď ťa bude mať dosť. Uživaj si, kým môžeš. Dobro nakoniec vyhrá,“ presviedčala Luna seba aj všetkých prítomných.

Vina sa zakvačila na Alaricov krk a ťahala ho k zemi. Pohol sa smerom k Lune. Poslušne čakala, čo sa bude diať. Keď Lunu zdrapil za ramená, od ľaku vykričala. Jej pohľad sa

stretol s čiernavou v jeho očiach. S hrôzou sa mu vytrhla. Nedávala pozor a prepadla cez kmeň stromu, ktorý si predtým nevšimla. Čistinka sa zrazu zaplnila hrubými konármi, ktoré dávali nový význam fráze hádzať poľená pod nohy. Luna sa pokúšala vstať, keď pocítila upokojujúci dotyk. Vzhliadla hore do očí Šamana, ktorý ju držal pri zemi. Sklonil sa k jej uchu a šepol jej: „Zostaň ležať. Chcem si niečo overiť? Nepohni sa, kým ti nepoviem.“

Luna ho poslúchla. Aj keď ho videla len druhý krát v živote, cítila, že mu môže dôverovať. Vznášala sa okolo neho aura pokoja, ktorú rozbúrilo len stretnutie s netvorom.

„Nerád vás ruším, ale už som vám niečo povedal o zranení nevinnej duše,“ prehovoril Šaman s varovaním v hlase.

Alaric sa obrátil jeho smerom. Stačil mu jediný pohľad na nehybnú kôpku na zemi a striasol svoje bremená. Jeho oči opäť nadobudli obyčajnú farbu a jeho nohy ho rýchlo presunuli k nej.

„Čo sa jej stalo?“ kľakol si k Lune.

„Tí dvaja jej ublížili,“ Šaman ukázal na vinníkov.

Pokojne vynechal Alaricov podiel na celom čine. Nechcel, aby ho znova dostala do pazúrov Vina.

„Asi bude lepšie, keď ju vezmeš preč,“ obrátil sa na Šamana.

„Nie,“ nevydržala Luna a obrátila sa k Alaricovi.

Dotkla sa jeho tváre, chytila sa ho a už nepustila. Nedovolila mu, aby uhol pohľadom. „Dlhé mesiace som ťa hľadala. A keď som ťa konečne našla, už ti nedovolím, aby si ma vyhnal zo svojho života.“

Presunula dlane na jeho krk a pevne ho objala, aby jej nemohol ujsť. Po chvíli sa sklonil k nej a zložil si hlavu na jej plece. Perami sa dotýkal jej krku. Jeho telo sa chvelo emóciami. Po chvíli sa nadvihol s úmyslom odísť. Cítila, že ho stráca. Pritiahla si ho rýchlo k sebe a dotkla sa jeho pier svojimi. Zúfalá situácia si vyžadovala zúfalé riešenia. Na chvíľku znova patrila jej, vracal jej bozky a zmenšoval priepasť medzi nimi. Trvalo to však príliš krátko, než sa pokúsil vymaniť z jej objatia.

V zúfalej snahe ho pri sebe udržať, ho stiahla k sebe a pošepla mu do ucha: „Puto medzi nami je silné. Napriek všetkému sa nepretrhlo. Lúbim ťa a vždy budem. Na tom sa nič nezmenilo.“

Jeho pohľad znežnel, ale len na chvíľku. Stačilo jej to však k dôležitému poznaniu. Venovala mu posledný bozk, potom ho pustila. Veľmi rýchlo vstal a ponáhľal sa k svojim protivníkom. Ani sa neobzrel. Luna vstala tiež a nasledovala Šamana na miesto, kde ona musí vyhrať svoj boj.

4. LIEČIVÝ DOTYK

Alaric sa zobudil sa na horúci dotyk pier na hrudníku. Vlhká stopa postupovala stále nižšie, až kým ju nezastavil. Snažil sa ovládnuť reakciu tela. Chytil Lunu za ramená, pritiahol ju k sebe, aby ju pokarhal. Pootvorila ústa, aby sa mu ospravedlnila za horúci sen. V tej chvíli sa ich pery stretli a pohládzali sa navzájom. Obaja zabudli na pôvodný zámer.

Snažil sa nepodľahnúť, ale boj so sebou prehral. Ich pery sa spájali a oddeľovali v krátkych horúcich intervaloch. Jazyky sa navštevovali, bojovali o nadvládu. Našiel jej nohy, hladil ich, kým si jednu nepreložila cez neho a neposadila sa. Z pier sa mu vydral ston. Horúce lono sa posunulo až na stredobod jeho vzrušenia. Vklízol rukami pod košeľu a našiel jej prsia. Jeho palce ich jemne dráždili. Dych sa jej v hrdle zasekol. Šikovne jej rozopol gombíky a zbavil ju košeľe. Jej vrcholky pohladil horúci vzduch, jazyk, než ich zovrel ústa. Trel ju o seba, až spokojne priadla. Prstami blúdil po jej stehnách až sa dotkol jej najcitlivejšieho miesta. Oba palce hladkali miesto nad tým, kam sa túžil dostať. Jej vyvrcholenie sprevádzal tichý výkrik, ktorý utlmila na jeho krku.

Len čo bola schopná súvislej myšlienky, nadvihla sa a zbavovala ho oblečenia. Ochotne jej pri tom pomáhal. Uložil ju na posteľ, aby mal k jej telu lepší prístup. Kradol jej bozky, na ktoré nemal právo. Ona si ich od neho brala späť. Dotýkal sa jej všade. Túžil si zapamätať každý kúsok jej tela. Oheň už zhasol, nevidel ju, ale jeho oči nahradili iné zmysly. Ochutnával všetky jej ženské znaky, až stonala rozkošou. Prosila ho, aby si ju vzal. Veľmi rád jej vyhovel. Keď sa ich telá spojili, našli spoločný rytmus, ktorý ich priviedol k vyvrcholeniu. Neprestali sa hýbať v ústrety jeden druhému, kým neupadli do sladkého zabudnutia a nezostali ležať vedľa seba.

Ráno otvorila oči akoby sa znova narodila. Predchádzajúce dni sa stratili v hmle. Zostali len spomienky od večera. Vo chvíli, keď ju pobozkal, nič už nebolo také ako predtým. Ona už nikdy nebude ako predtým. Ležala bokom s nohou a rukou preloženou cez neho, akoby sa bála, že jej odíde. Duchovia vedeli, že na to mala veľmi dobrý dôvod. Ale ten v noci pominul. Bála sa, že ho zobudí, ale zároveň si nemohla pomôcť. Pozorovala jeho spánok. Len čo sa jej dotkol, cítila jeho bolesť ako vlastnú. Takmer nemohla dýchať. Na malú chvíľku ju prepadol pocit zbabelosti. Ale láska k nemu jej nedovolila urobiť ani krok. Ich príbeh sa pretrhol a ona ho musela zlepíť. Aj za cenu toho, že sa mu úplne odovzdá skôr, než porazí svojich démonov. Vo sne ich videla a bála sa ich, ale nie až tak, aby pred nimi ušla. Už nikdy nikam neodíde. Pri ohnisku sedel biely a čierny vlk, ale už sa ich nebála. Patrili k tomuto zvláštnemu mužovi, ktorý v prírode našiel svoju pravú podstatu. Opatrne natiahla ruku a pohladila mu tvár. Odkedy sa videli naposledy, pribudla mu brada, mal dlhšie vlasy a v očiach smútok. Napriek tomu v jej bruchu lietali rovnaké motýle, ako keď ho stretla prvýkrát.

Tento pocit sa šíril do celého jej tela. Jej oči sa nechceli rozlúčiť s pohľadom na neho, ale vymenila to za jeho blízkosť. Privinula sa k nemu najtesnejšie ako vedela, rozhodnutá dopriať unavenému telu dlhší spánok.

Pri zvuku nárazu skoro zletel z postele. V poslednej sekunde sa chytil najbližšej veci. Srdce mu bilo až v krku a nepokoj ho vyháňal von. Bránilo mu v tom teplo túliace sa k jeho boku. Luna mu túto noc venovala všetko – svoje srdce, dušu, telo aj svoju silu. Včera mu dokázala, že on nevie nič o bolesti. Cítil každú jej slzu, ktorú kvôli nemu vyplakala, každý okamih, kedy sa bez neho nemohla nadýchnuť. Vedel, kedy bolesť prijala za svoju a začala proces hojenia, zmierenia sa. Ale aj keď pozliepala kúsok svojej duše, už nikdy nebude úplná. Chcel pohladit' a zaceliť každú ranu, ktorú jej spôsobil. Ale mohol len hladit' líca, po ktorých putovali jej slzy, bozkávať ruky, ktoré vzpínala v modlitbe, aby bolesť odišla. Vracal láskavosť rukám, ktoré ho v noci hladili a odháňali jeho nočné mory. Jedna noc zmazala všetko. Mesiace odlúčenia sa stratili.

Nepokojne sa pomrvila. Prerušila jeho myšlienky. Pobozkal ju na čelo, na pery, potom vstal. Len láskou nie je človek živý. Dáma bude určite hladná. Večer len pila čaj. Vymotal sa z prikrývky a ovanul ho chlad. Ponáhlal sa zakúriť, postaviť vodu na umývanie a pripraviť na raňajky praženicu s cibuľkou.

Zrazu ho zozadu objala, ruky nechala odpočívať na jeho bruchu. Jej telo kopírovalo jeho chrbát. Dovolil si zatvorit' oči a vychutnať si jej objatie. Jedlo zachránil v poslednej chvíli. Rozdelil ho na dva taniere, položil na stôl a zabudol naň.

Obrátil sa v Luninom náručí a vysadil ju na stôl. Vyhľadal jej pery, nakrmlil hladného vlka v sebe. Jeho prsty sa pristavili na jej tetovaní polmesiaca, tak podobnému jeho. Nezostal na ňom, ukladal si do pamäte každú krivku jej tela vrátane tých najintímnejších. Na chvíľku sa zastavil. Oprel si čelo o jej, aby sa trochu upokojil. Nemohol sa s ňou milovať tak skoro, ublížil by jej. Venoval niekoľko bozkov jej pleciam a krku. Jeho ruky jej dopriali uvoľnenie. Vyrušila ich vriaca voda, ktorá prekypovala z hrnca.

„Čo povieš na kúpeľ?“ šepkal jej do ucha.

„Áno, prosím,“ odpovedala mu potichu.

Kým pripravoval kaďu a vylieval do nej vodu, pozoroval ju, ako upratuje ich lôžko, ako vzala košeľu a skryla ju za chrbát. Sledoval jej zapýrené líca a sklopený pohľad. Podišiel k nej a objal ju. Kým jej venoval bozk, vzal košeľu a hodil ju do vedra k ostatnému oblečeniu na pranie. Zdvihol Lunu do náručia. Ovinula mu ruky okolo krku a držala sa ho pevne. Skontroloval teplotu vody a opatrne ju zložil do kade. Nedovolila mu, aby sa odtiahol. Urobila mu miesto a lákala ho, aby sa k nej pridal. Nepotreboval pozvánku. Namydlenou hubkou umýval celé jej telo. Jeho dotyky ju nezávážali, treli jej svaly, aby ju zbavili svalového napätia. Keď skončil a postavil ju na zem, rýchlo ju balil do pripraveného uteráka, aby neprechladla. Priložil do pece a pokynul jej, aby sa najedla. Nesúhlasne pokrútila hlavou. Pozorovala ho, ako si líha do vane. Vzala hubku z jeho dosahu. Nerozhodnosť

trvala len na chvíľku. So zradnou červeňou na lícach ho umývala. Začala od pliec a postupovala dole vyháňajúc sa miestam, ktoré by premenili čereň na bordó. Zatínala ruky do drevených okrajov, aby zmiernil reakciu tela. Ruka sa jej zachvela, až hubku pustila. Stratila ochranu pred jeho pokožkou. Než sa odtiahla, vzal jej ruku, aby sa spoločne venovali častiam, ktoré vynechala. Veľmi rýchlo sa nevinná hra premenila na spoznávanie zakázaného, ktoré mu prinieslo vyvrcholenie, aké ešte nezažil. Svaly mu vypovedali službu. Napriek chladnúcej vode mu horeli všetky nervové zakončenia. Príčina jeho stavu opustila miesto činu a priložila do pece. Nespúšťajúc z neho oči sa zahalila do uteráka a začala sa sušiť.

Vstal, až keď si bol istý, že sa zvládne usušiť aj obliecť. Zbavil sa stôp po kúpaní a pozoroval jej nezbedný úsmev pri obliekaní.

Raňajky nakoniec jedli studené, ale ani jednému z nich to neprekážalo. Pohľadmi si vymieňali myšlienky.

Zavytie vlka ich vrátilo späť do reality. Obaja spozorneli.

Luna prehľadala svoje oblečenie.

„Nemám telefón. Musela som ho stratiť. Určite ma už hľadajú.“

„Podme,“ zdvihol sa ako prvý.

Ani jeden z nich sa nechcel vrátiť do reality. Lenže jej svet im klopal na dvere. Nemohli ho ignorovať. Dlane našli jedna druhú a odmietali sa pustiť, zbaviť sa nadobudnutého spojenia. Alaric ju viedol lesom a ona ho nasledovala. Ani jeden sa neponáhľal v ústrety svetlu, ktorý ich rozdelil.

Považovala za nepravdepodobné, že by objavila svoj telefón. Ale nemožné sa premenilo na isté. Na kmeni potichu vyzváňal a vibroval. Skôr než stíchol, zdvihla ho.

„Ahoj, mama. Stratila som sa a celú noc som blúdila, ale už som našla cestu.“

Až tak matke neklamala. Upokojovala v duchu svedomie.

„Dnes ráno ťa tu hľadal právnik,“ oznámila jej matka, ktorá sa dostala do svojej zóny.

„Prečo? Zase sa strýko odvolal? Veľmi dobre vie, že jeho žaloba nemá právne základy.“

„Tvoj strýko zomrel,“ šľahla po nej matka necitlivo.

„Povedala by som, že ma to mrzí, ale obe vieme, že to nie je pravda. Kedy je pohreb?“

„Neviem. Všetko vybavuje právnik, ktorý tu bol.“

„Kedy sa vráti?“

„Neviem. Nechal ti na seba číslo. Máš mu zavolať. Kedy sa tu zastavíš?“

„Už som na ceste.“

Luna položila telefón bez pozdravu. Nechcela počúvať výčitky. Budú jej stačiť tie, ktoré vysype na jej hlavu osobne. Aj preto obmedzila ich kontakt na minimum. Nemusela počúvať, že sa nespráva podľa spoločenskej vrstvy, do ktorej sa narodila. Ale pre ňu bola najdôležitejšia jej firma, ktorú si založila bez podpory rodiny a proti jej vôli.

Natiahla ruku k Alaricovi: „Musíme sa poponáhľať. Inak mi urobí zo života peklo.“

„Ja nejdem.“

„Ale ja chcem, aby si išiel so mnou.“

„Nemôžem.“

„Ale ja idem.“

Stiahol ju do náručia: „Nechod’.“

„Musím. Ide o strýkove dedičstvo.“

„Zase peniaze?“ sklamane mu klesli ruky.

Objala ho: „Nejde len o peniaze. Otec zanechal strýkovi tento les. Chceme vedieť, čo sa s ním stane.“

„Zmenil majiteľa? To je zlé,“ mračil sa. Už sa nečudoval, že sa tu množia pytliači. Lenže to znamená, že nevie, čo bude s ním. Kto vie, či si nový majiteľ nechá správcu, alebo ho pošle preč.

„Ak to zdedil bratranec, dohodnem sa s ním. Verím, že na rozumnú ponuku pristúpi.“

„Nikdy som o tebe nepochyboval.“

„Ale priala by som si, aby si tam išiel so mnou.“

„Tento les neopustím. Sľúbil som to.“

„Do obchodov a na benzínku chodíš.“

„To je len nevyhnutná zastávka.“

„Aj toto bude len veľmi rýchle nevyhnutné stretnutie.“

„Nemôžem odísť.“

Videla, že ho nepresvedčí, a tak viac nenaliehala. Sústredila sa na dôležitejšie slová.

„Sľubujem, že nebudem dlho. Vrátim sa hneď, ako to bude možné. Prisahám.“

„Verím ti.“

„Lu. Chod’. Doby svet a vráť sa mi.“

„Budeš mi chýbať, Rick.“

„Aj ty mne.“

Zdvihol ju do náručia a venoval jej dlhý horúci bozk. Na niekoľko dlhých chvíľ sa zakvačila do jeho kabáta, sňa by sa ho nikdy nechcela pustiť. Keď ju pomaly púšťal po svojom tele dole, nasilu sa od neho odtiahla. Rýchlo odmeriavala krokmi vzdialenosť, ktorá ich načas od seba oddelí. Odolala nutkaniu obzrieť sa, až kým nestretla pátraciu skupinu, ktorá sa ju vydala hľadať. Pri pohľade za chrbát zistila, že už nie je sama. Biela vlčica jej robila spoločnosť. V duchu sa jej prihovarila. Ženská sila nech nás sprevádza. Nebude to ľahký boj. Napriek svojim slovám sa prvýkrát ničoho nebála. S vidinou návratu k nemu dokáže čeliť čomukoľvek.

5. ZNOVUZRODENIE

Alaric sa vydal na spiatočnú cestu domov, len čo sa presvedčil, že je Luna v bezpečí, obklopená ľuďmi. Mal svoj vlastný boj, ktorý musel sám nad sebou vyhrať.

Doma ho vítalo len ticho a stopy po prežitej noci a ráne. Zohol sa k vedru s úmyslom prať. Ale zostal stáť na pol ceste. V rukách zvieral košeľu s červenou škvrnou, s dôkazom, čo všetko mu obetovala. Nedokázal odhadnúť, ako dlho stál s kúskom odevu v rukách, hľadájąc silu vydržať čas odlúčenia.

Zo spomienok ho vytrhlo vrčanie a rozrazenie dverí. Rýchlo ponoril košeľu späť do vedra. Obrátil sa, aby čelil nebezpečenstvu.

„Prečo neklopete?!“ osopil sa na votrelca.

„Kedy som ja klopal?“ ozval sa známy hlas.

„Maestro?! Prepáčte,“ sklonil hlavu na znak úcty.

Do miestnosti vošiel muž, ktorého vek sa ťažko odhadoval. Jeho po pás dlhé vlasy už celkom postriebriľ čas. Chrbát ohli starosti a nohy už musela podopierať palica. Tvár mu zdobili vrásky smiechu, ale v očiach mal ešte stále mladícku iskrú. Jeho kroky mali temperament mladíka. Šaman venoval Alaricovi dlhý pohľad, ktorý sa zmenil z jasnej oblohy na búrkovú.

„Nežiadať odpustenie, keď si ju nechal odísť.“

„Odišla si len splniť svoju povinnosť. Vráti sa.“

„Mal si ísť s ňou. Potrebuje ňu.“

„Zvládne to aj sama.“

„Tento boj je nad jej sily.“

„Je silnejšia, než si myslíte.“

„Len aby si neľutoval.“

„Aj mňa čaká bitka, ktorú musím vyhrať, skôr než sa vráti.“

Mužovi v rokoch sa viditeľne uľavilo a uznanlivo pokýval hlavou.

„Si pripravený čeliť svojim démonom?!“

„Áno. Pre ňu vydržím všetko.“

„Dobre teda. Vieš, čo si máš vziať. Nasleduj ma.“

„Kam ideme?“

„Tam, kde to všetko začalo a musí aj skončiť.“

Zastal uprostred pohybu. Telo i myseľ sa mu búrili proti myšlienke vrátiť sa do minulosti. Už nemohol odložiť cestu, na ktorú sa vydal. Práve vyjadril vôľu na dokončenie rituálu. Prerušit cestu by znamenalo čeliť hnevu predkov. I tak testoval ich trpezlivosť viac, než bolo dovolené. Ako povedal Sokrates. Všetko svoje so sebou si odnášal, k tomu oheň a vodu, živly, ktoré bude potrebovať.

Ako sa približovali k miestu, kde sa mu zmenil život, jeho odhodlanie slablo. Prinútil sa klásť jednu nohu pred druhú. Už mal pred sebou menej než polovicu cesty. Zastali. Pocítil úľavu. Na čistinke pár metrov od miesta nehody stál obrovský indiánsky stan. Šaman si vzal od neho oheň a vodu a ponáhlal sa všetko pripraviť. Priložil si prst na ústa, že od tej chvíle nesmie prehovoriť. Pokynul mu smerom k vedru a potoku, aby priniesol viac vody. Kývol hlavou na znak, že rozumie. Cestou nasekal drevo na oheň a uložil ho k stanu.

Keď skončil, kožušiny sa odhrnuli a v stane sa zjavil otvor. Ovanul ho horúci vzduch. Všetko mu Šaman už dávno vysvetlil, nepotreboval slová. Než vošiel dnu, zbavil sa všetkého oblečenia a zložil ho na úhľadnú kôpku na klát. Usadil sa k ohňu do polohy narodeného dieťaťa a napil sa vody z pohára. Len, čo majster polial horúce kamene, ozvalo sa syčanie, para sa mu dostala všade. Pálila ho v pľúcach ako žeravé uhličky. Zatvoril oči, pokúšal sa dýchať plytko. V mysli sa vrátil do chvíle, ktorá mu zmenila život. Nebránil sa spomienkam, prijímal ich.

Ocitol sa na oslave narodenín. Pamätal si hlasnú hudbu, ale nie pieseň, ktorá hrala. Znova zápasil s bratom, aby mu vzal kľúče.

„Nebudeš šoférovať opitý. Je to nebezpečné.“

„Ale veď som toho až tak veľa nevypil. Nie som vôbec opitý.“

„Nie si spôsobilý na vedenie vozidla.“

„Znieš ako z nejakej príručky. Moja žena sa necíti dobre. Musím ju zaviesť domov.“

„Zavolám vám taxík.“

„V tomto počasí sem žiadny nepríde. Nebudeme čakať.“

„Dobre, keď na tom trváš, tak vás odveziem.“

Osudná veta, ktorú nemal povedať a už vôbec nie zrealizovať. Hoci nepil, cesty boli v horšom stave, než sú dnes, nevyhrabané, šmykľavé. Navyše husto snežilo. Napriek tomu sa podujal absolvovať cestu, aby ich dostal domov.

Išiel tak pomaly, ako mu to stroj dovoľoval. Na úzkej ceste sa mu do cesty postavil kamión. Šmýkal sa rovno na nich a on nemal kam uhnúť. Snažil sa zachovať chladnú hlavu, ale jeho telo malo vlastné zmýšľanie. Bez obzretia vpravo, či vľavo, strhol volant. Auto sa stočilo na druhú stranu, zišlo z cesty a narazilo do stromu. Keby skontroloval zrkadlá, keby pár sekúnd počkal, mohol vbehnúť na čistinku a nemuselo sa nič stať. Jediný okamih, kedy za neho rozhodla panika. Pár minút si myslel, že sa mu podarilo zabrániť najhoršiemu. Skontroloval brata, ktorý v šoku sedel bez pohnutia, ani nepípol. Zatriasol ním. Uľavilo sa mu, až keď zamrmlal, že je v poriadku.

Obaja sa obrátili na Almu: „Si v poriadku?“

„Myslím, že to prežijem,“ zamrmlala.

Pár okamihov sa zdalo, že ich starí predkovia ochránili a vyviazli bez následkov. Lenže veľmi rýchlo zistili, že predkovia Almy boli pravdepodobne unavení.

Hendrik volal záchranku, kým Alaric sa snažil uvoľniť sedadlo, aby ju mohol vyslobodiť. Márneho úsilia sa vzdal, keď si uvedomil, že jej bolesť zhoršuje. Ruky sa mu triasli od námahy, keď si sadol vedľa svojej švagriny. Vyzliekol si bundu, prikryl ju, aby neprechladla, než príde pomoc. Potom k nej pustil brata a sám išiel naproti pomoci, aby im ukázal, kde uviazli.

Trvalo hodinu, než prišli záchranné zložky a ďalšiu, než ju vystrihli z auta a dostala sa do nemocnice. Nikoho k nej nechceli pustiť, kým ju nevyšetril lekár.

Pár vzácnych minút sa mohol utešovať, že to nie je tak zlé, ako si myslel. Ale stačil mu jediný pohľad na výraz lekára a vedel, že spôsobil niečo strašné. Nechal brata ísť za manželkou samého. Ukryl sa ku kávovaru. Až po pol hodine sa odvážil ísť skontrolovať rodinu. Zbabelosť ho pustila len pred dvere nemocničnej izby. Kde si vypočul verdikt nad sebou. Sklo poranilo švagriny tvár, z čoho jej zostane nepekná jazva. Komplikovaná zlomenina nohy sa nedá operovať a zanechá trvalé následky.

Nikdy v živote nikomu neublížil ani len nechtiac. Nedokázal sa s tým vyrovnáť. Obrátil sa na opätku a ušiel z nemocnice akoby ho démoni naháňali. Vrátil sa domov k Lune, ale nedokázal jej povedať, čo sa stalo, nezniesol jej otázky. Keď sa ho pokúsila objasniť, odstrčil ju tak, že skoro spadla. Zhrozený nad svojim správaním ušiel z vlastného bytu. Ani nevedel kam ide, len kráčaľ, kým ho jeho nohy nezaviedli do lesa. Počul volanie srnky lapenej do pasce. V zúfalej snahe odčiniť svoj zlý skutok ju oslobodil a ošetril

jej ranu. Vzal si zo zeme konár a postupoval ďalej, či nenájde ďalšiu. Jeho myseľ sa tak zamestnala novou úlohou, že aspoň na pár minút dokázal nemyslieť a necítiť. Keď prvýkrát uvidel bieleho a čierneho vlka a nenapadli ho, myslel si, že sa zbláznil. Snažil sa im utiecť, ale márne. Skryl sa do zrubu, kde našiel sedieť Šamana, ktorý mu porozprával príbeh.

„Každý človek má dve časti duše – zlé vlastnosti – hnev, závišť, chamtivosť, arogancia, tá druhá stránka reprezentuje – radosť, lásku, nádej, ľudskosť. Tieto dve stránky duše majú podobu dvoch vlkov – čierneho a bieleho. Keď človek prechádza utrpením, tieto dve stránky medzi sebou bojujú do krvi, niekedy aj na život a na smrť. Ten vlk je silnejší, ktorého viac kŕmiš. A nakoniec vyhrá ten, ktorému to dovoľíš. To však neznamená, že máš čierneho vlka nenávidieť. V prírode musí byť rovnováha. Najlepšie je, keď okolo seba tancujú v dokonalej symbióze.“

Alaric mu spočiatku neveril, ani keď mu detailne opísal, čo sa mu stalo. Nepohrdol však čajom a možnosťou na chvíľku si oddýchnuť. Na druhý deň sa Alaric vrátil domov, aby Lune vysvetlil, prečo odišiel. Ale nedokázal to. Cítil sa ako v pasci. Napísal jej list, vzal si pár vecí a vrátil sa do lesa, k pasciam, ktoré mu pomáhali udržiavať mier so svojim svedomím. Sľúbil jej, že sa vráti o pár dní, ale stali sa z nich týždne a prerástli v mesiace.

Prebral sa na svetlo a ľadový vzduch, ktorý prúdil do miestnosti. Netušil, či zaspal alebo zamdlel. Šaman mu podal pohár vody. Zahasil smäd a posadil sa. V miestnosti sa vznášala pomaly miznúca vôňa šalvie a iných bylín. Pomaly sa umyl. Nebral ohľad na studenú vodu páliacu na rozhorúčenom tele ako oheň. Každou kvapkou vody sa jeho myseľ čistila a spomienky bledli. Premenili sa na tiene z nočnej mory. Šaman mu podal nové oblečenie a jeho staré hodil do ohňa, než stihol vyriečiť slovo na protest. Alaric vyšiel do mrazu a tam sa obliekol.

Vracal sa do svojho zrubu ako námesačný. Spoliehal sa na kroky, ktoré si pamätali cestu. Doma si ľahol a počas niekoľkých sekúnd zaspal.

6. NÁVRAT DOMOV

Lune trvalo dva týždne, než vybavila pozostalosť po strýkovi. Potrebovala sa vysporiadať s bratrancom, ktorý jej spôsoboval problémy. Musela čakať na termín pojednávania. Na súde dokazoval strýkov sľub, že mu odkáže les. Našťastie sa vyzbrojila dobrým právnikom a dôkazmi, že nelegálne kupčil nielen s drevom, ale aj s poľovným revírom. Dovolil hocikomu, kto zaplatil, aby lovil zver a kľádol pasce. Pod ťarchou obvinení sa scvrkol na trpaslíka. Súdny spor napokon vyhrala. Bratranca navyše čakali obvinenia z neoprávneného využívania pozemku, podvodu a ďalších vecí. Matka odmietla ísť na pojednávanie a do poslednej chvíle sa ju snažila presvedčiť, aby nechala horu bratrancovi. Ale nepopustila. Aj keď matka prisahala, že ak vyhrá spor, tak s ňou už nikdy neprehodí ani slovo. Nebude sa rozprávať

s človekom, ktorý uvrhol hanbu na celú rodinu. Lune už na starom živote nezáležalo.

Kým čakala na pojednávanie, podarilo sa jej prenajať svoj byt a vybaviť v práci, aby mohla pracovať z domu. Nechcela sa odlúčiť od Alarica už ani na chvíľu. Vedela, že on z lesa neodíde, nech už ho v zrubu držalo čokoľvek. A ona s ním zostane, kde len bude chcieť. Zatiaľ si zbalila len malú tašku s pár vecami na víkend, aj keď si priala zostať navždy. Dúfala, že spriaznenosť medzi nimi počas tých dvoch týždňov nevyprchala.

Keď sa vracala do lesa, sneh jej vŕzgol pod nohami. Biela a čierna vlčica kráčali vedľa nej každá z inej strany, ako verné sprievodkyne na misii. Dravec sediaci na konári všetko pozoroval. Tmavá veвериčka sa veselo šplhala na strom. Rovnaká radosť sa usadila aj v jej srdci. Už len pár metrov a uvidí milovaného. Tak veľmi jej chýbal.

V diaľke zaznel prvý výstrel. Vlčice zastrihali ušami, zaujali bojový postoj a zavrčali. Keď dravec prudko vzlietol, Luna pridala do kroku a rozbehla sa. Druhý výstrel jej presvišťal okolo hlavy. Prinútil ju prikrčiť sa a zrýchliť. Tretí výstrel ju zasiahol. Ostrá bolesť v pleci ju ochromila, potkla sa a spadla. Stihla sa len zachytiť o konár, ktorý zmiernil jej pád. Vyrazilo jej dych. Prepadol ju strach, že nadišla jej posledná hodina, ak sa čoskoro nenadýchne, ak ju dostihnú pytliaci. Po niekoľkých sekundách sa pľúca nad ňou zľutovali a dovolili jej nadýchnuť sa. Od pleca sa jej šírila neznesiteľná bolesť. Cítila, že stráca krv. Nabrala za hrst' snehu, jeden dlhý nádych a krátky výdych a priložila si ľadovú bielosť na ranu. Z pier jej unikal výkrik, ktorý nedokázala utlmiť. Premiešal sa s vlčím zavýtím. Pokúšali sa o ňu mdloby, ale nepoddala sa im. Za každú cenu musí vstať a dostať sa do bezpečia.

„Ach, dievčatko, prišli sme neskoro,“ ozval sa neznámy hlas pred ňou.

Nedokázala ani zdvihnúť hlavu. Zbierala sily, aby postavila svoje telo. Ticho lesa prerušilo strašidelné krochkanie, ktoré sa približovalo. Pred očami sa jej zjavili fotografie, čo sa stalo násilníkovi, ktorý ju napadol. Napriek hrôze nedokázala prinútiť svaly, aby sa pohli.

„Luna,“ Alaric volal jej meno.

Jeho hlas vyvolal na jej perách úsmev a v tele úľavu.

O pár sekúnd už pri nej kľačal. Nedbal ani na chlad, ani vlhkosť snehu. Jemný dotyk rúk, prešiel celé jej telo.

„Alaric,“ nedokázala zo seba dostať viac.

„Maestro, pomôžte,“ celá jeho bytosť prosila, aby ju nenechal zomrieť.

„Tu nič nezmôžem. Ty vieš, kam ju musíš vziať,“ odpovedal mu Šaman na odchode.

„Vy nejdete so mnou?“

„Nie. Musím nájsť tých ľudí, ktorí jej ublížili.“

„Ale...“

„Nezdržiavaj sa. Obviaž jej ranu a odnes ju k bratovi.“

Starý muž sa zahľadel na obrovského diviaka čakajúceho na čistinke. Rukou dal Alaricovi znamenie, nech ho duchovia predkov sprevádzajú. Rýchlym krokom sa pohol k divému zvieraťu. Zlosť mu dávala nielen silu a rýchlosť, ale aj krídla. Veľmi rýchlo sa mu stratil z dohľadu. Alaricov pohľad zavadil o ležiacu vlčicu, ktorej kožuch sa sfarboval dočervena. Nad

ňou stál biely vlk a žalostne skučal. Vytrhlo ho to zo šoku. Opatrne Lunu obrátil. Vyzliekol si šál a stiahol jej ranu. Modlil sa, aby nestratila priveľa krvi. Jeho modlitby neboli vypočuté. Len čo ju nadvihol, odkryl veľkú krvavú škvrnu. Zaváhal len na chvíľku, aby zistil, ako s ňou pohnúť a neublížiť jej.

„Odnesiem ťa do bezpečia. Tam sa o teba postarajú. Budeš v poriadku. Sľubujem,“ potichu sa jej prihovárал.

Opatrne ju zdvihol do náručia. Strach ho obral o hlas, keď mu v náručí zamdlela.

Ponáhľal sa s ňou hľadať pomoc.

S plnými rukami nemohol klopať, a tak neváhal a párkrát kopol do dverí. Vo vchode sa zjavila postava jeho brata.

„Zbláznili ste sa. Čo...?“

Zmlkol uprostred vety. Musel sa chytiť rámu dverí, keď ho spoznal.

„Áno, zbláznil som sa a ešte len budem šalieť, ak sa jej niečo stane.“

V tej chvíli Hendrik venoval pozornosť človeku na bratových rukách.

„Čo sa jej stalo?“

„Postrelili ju. Nie je čas vysvetľovať. Krváca.“

Hendrik sa mu rýchlo odstúpil, ale potom si to rozmyslel.

„Do mojej ordinácie pôjdeme zadom. Bude to rýchlejšie.“

Zrýchleným presunom obišli dom.

V striedmo zariadenom zdravotníckom zariadení ju položil na stôl.

„Opatrne ju vyzleč,“ rozkázal Hendrik.

Ani nepočkal, či ho poslúchne, pripravoval si nástroje a umýval si ruky.

Kým ju Alaric zbavil oblečenia, ruky sa mu triasli. Pri každom bolestivom myknutí sa trhol s ňou. Keď jej Hendrik pichol injekciu, Alaricova ruka vystrelila k vlastnému plecu. Kým jej Hendrik zašival ranu, Alaric drvil ohrádku postele tak silno, že ju takmer ohol. Pozoroval brata, ako rýchlo a zručne sa mu pohybujú ruky.

Snažil sa nabráť trochu z Hendrikovho predstieraného pokoja.

O chvíľu brat zastavil krvácanie a zašil ranu. Alaric čakal, kým jej Hendrik skontroloval pulz, tlak a prezrel jej telo. Alaricovi sa nepáčil výraz, ktorý sa bratovi mihol na tvári.

„Ako je na tom?“ vyhrkol.

„Nie je to také zlé, ako to vyzerá. A ani nebude, ak sa jej rana nezapáli a nedôjde k iným komplikáciám. Mala by byť v poriadku.“

„Ďakujem,“ prudko vydýchol.

Ani si neuvedomil, že zadržoval dych.

„Prinesiem ti niečo pod zub,“ ponúkol sa Hendrik.

„Nie som hladný,“ ubezpečil ho Alaric.

Brat mu však prisunul stoličku: „Nejaký čas tu pobudneš, tak sa posad. Mimochodom. Ja som sa ťa nepýtal. Oznamil som ti to.“

Na tvári sa Alaricovi mihol náznak úsmevu. Pripomenulo mu to detské prekárание. Jeho mladší brat bol panovačný a vždy si presadzoval svoje.

Keď Alaric osamel, pustil sa do umývania okolia rany od krvi a aj jej rúk, aby sa nezľakla, keď sa zobudí. Prikryl ju, aby neprechladla. Chytil ju za ruku, nech cíti, že je pri nej.

Cítil prítomnosť brata: „Ty si, ale...“ Tvrdohlavý zostalo nevy povedané.

Vo dverách stála Alma, jeho švagriná, v rukách zvierala podnos s tanierom.

Pri pohľade na jej jazvu na tvári sa nedokázal pohnúť ani nič povedať.

Keď sa krivajúc pohla k nemu, sklopil pohľad na Lunu. Vlna ho znova udrela do hrude. Keby vtedy nesadol za volant, nič by sa Alme nestalo. Keby nenechal Lunu odísť samu, neležala by tu s poraneným plecom.

„Som rada, že ťa vidím, Alaric,“ pozdravila ho Alma a postavila na stôl pred neho jedlo.

„Ďakujem,“ šepol takmer nečujne.

Modré oči mu prešli po tvári. Vždy si myslel, že má najláskavejší pohľad, aký kedy videl. Pohľad, ktorý nepoznal hnev ani nenávisť.

„Veľmi ma to mrzí.“

Položila ruku na ich spojené ruky. Počkala, než sa na ňu pozrel.

„Bola to nehoda. Keby si nereagoval rýchlo, dopadli by sme horšie.“

„Následky si ponesieš do konca života.“

„Nie. Jazva mi nezostane. Dobrý plastický chirurg sa o to postará, len čo bude mať naša dcérka šesť nediel.“

Alaricova pravda zasiahla silno a presne. Jej následky nie sú trvalé? Má dcérku? Hendrik je otec? A on má neter, ktorú nikdy nevidel? Nevedel, s čím sa vyrovnáť skôr.

V tej chvíli vošiel brat s maličkým uzlíkom na rukách. „Tyra, pozdrav strýka.“

Ovládlo ho dojatie. Noštek a vzdorovitú bradu zdedila po otcovi, len ústa a očka mala po matke.

„Tá nehoda ju zachránila. Keby sa Alma v ten deň nedostala do nemocnice, Tyra by tu už nebola.“

„Prosím?!“ vyhrkol mimovoľne.

„Povedal by som ti to dávno, keby si ma počúval.“

Zatvoril oči a snažil sa spracovať, čo sa dozvedel. Nevedel, čo so sebou. Kam sa podieť, čo robiť. Mal pocit akoby steny na neho padali. Musel na vzduch.

Pred hlavnými dverami čakal na neho biely vlk strážiaci zranenú bielu vlčicu.

V tej chvíli zabudol na seba a svojich démonov a vrátil sa do ordinácie. Teraz patrila na stoličku vedľa jej postele. Nič nie je v tejto chvíli dôležitejšie ako ona.

Privítalo ho ticho. Okrem tej, ktorá nemohla odísť, všetci opustili miestnosť. Hendrik jej obviazal plece a nechal ho s ňou samého. Vedel, že sa vráti. Jedlo položil na stôl. Alaric jedol aspoň trochu, aby neurazil ruky, ktoré ho pripravovali. Sťažka dosadol na stoličku. Dotkol sa Luninej ruky a hladil ju palcom akoby mohol do nej vliať svoju silu.

„Tak dlho som niesol ťažobu viny, ktorú som prijal za svoju bez otázok. Až sa stala mojou súčasťou. Nechal som sa ovládať hnevom na seba samého. Nedokázal som si odpustiť. Nedovolil som nikomu, aby sňal aspoň časť tej váhy. Strážil som si ju, ako lakomec svoj poklad. Sebaľútosť je ako pomaly

7. NOVÝ ŽIVOT

účinkujúci jed, povedal majster. Lenže ja som ho nikdy nepočúval, až kým si neodišla. Nemal som ťa nechať odísť samu, mal som sa vydať za tebou. Čo sa ti stalo, je aj moja vina. Ale už nedovolím, aby ma vina privalila. Urobím všetko preto, aby si sa vyliečila a už ti nikdy nedovolím odísť. Nemôžem bez teba žiť ani dýchať. Moja duša ešte nie je zahojená, ale sľubujem ti, že nedovolím, aby ti jej tmavé stránky ublížili.“

„Alaric. Kde to som?“ zašepkala Luna so zatvorenými očami.

„Si v dobrých rukách. V dome môjho brata. Ošetril ťa.“

Najprv ju potreboval uistiť, že sa nemá čoho báť, až potom vysvetľoval fakty.

„Podarilo sa mi to. Lov sa skončil. Už žiadni pytliaci,“ vysvetľovala s námahou.

„Ššššš. Povieš mi to potom. Oddychuj a lieč sa.“

„Som smädná.“

„Hneď to bude,“ zdvihol sa.

„Nechod,“ stisla mu ruku.

„Nikam nejdem, len ti podám pohár vody,“ ubezpečil ju.

Opatrne ju nadvihol. Pomohol jej, aby sa napila. Prisunul si stoličku bližšie k nej. Vyhľadala jeho ruku a stisla mu ju.

„Som rád, že ste už hore. Som Hendrik, Alaricov brat,“ predstavil sa len čo sa vrátil.

„Luna. Teší ma,“ šepla.

„Alma vám pripravila posteľ v hosťovskej izbe. Tam vám bude pohodlnejšie.“

„Ďakujem.“

Ozvalo sa klopanie na dvere a do miestnosti vstúpil Šaman. V jednej ruke palica a v druhej jej taška.

„O škodnú zver som sa postaral. Už sa jej báť nemusíte.“

Alaric sa radšej nepýtal, čo s nimi urobil. Za tie dlhé mesiace sa naučil, že aj tak by nedostal odpoveď. Niektoré tajomstvá lesa vedieť nesmel a ani nechcel.

„Našiel som jej veci, priniesol som ich a môžem sa znova pobrať.“

„Nezostanete na šálku čaju?“ pozval ho Hendrik.

„Šálkou čaju nepohrdnem,“ pristavil sa Šaman a odložil si veci na stoličku pri dverách.

„Alaric. Odnes Lunu do hosťovskej, druhé dvere vľavo. Alma vám tam už ustlala.“

Alaric vzal Luninu tašku s oblečením, zdvihol ju do náručia a odniesol ju, kam ho brat poslal.

Pomohol jej prezliecť sa do najpohodlnejšieho oblečenia, aké našiel. Nakŕmil ju trochou polievky, zvyšok dojedol a na naliehanie pani domácej sa posilnil aj druhým jedlom.

„Milujem ťa,“ šepla mu Luna, kým zaspala.

„Aj ja teba,“ vrátil jej vyznanie.

Uložil sa k nej na posteľ. Privinula sa k nemu. Strážil každý jej nádych aj výdych, až kým nezaspal.

Na druhý deň Luna trvala na tom, že sa chce vrátiť do zrubu, k nemu, domov, kam patrila.

„To by som vám dôrazne neodporúčal. Nie ste ešte dosť silná na presun. A chvíľu by ste mala byť pod dohľadom lekára.“ Prehovárал ju Hendrik.

„Bojím sa o teba. Zostaňme, kým sa nezotavíš,“ pridal sa Alaric.

„Nechcel si sa čo najskôr vrátiť do zrubu?“ vrhla na neho prekvapený pohľad.

„Už nie. Rád by som strávil nejaký čas s rodinou,“ venoval bratovi úsmev.

„A rodina to veľmi rada počuje.“

„Nechcem vás obťažovať,“ protestovala Luna zdvorilo.

„Obťažovať? Žartujete? Len vďaka vám vidím svojho brata po dlhých mesiacoch. Aj keď by som bol radšej, keby sme sa stretli za lepších okolností.“

„Ste najmilší hosť, akého sme tu mali,“ pridala sa Alma s dcérkou na rukách.

Bez toho, aby sa opýtala, podala Alaricovi Tyru. Automaticky si ju od nej vzal, aj keď netušil, čo bude s bábätkom robiť. Našťastie malinká spinkala, a tak si nevšimla strýkove neohrabané pokusy zoznámiť sa s ňou.

Luna sa roztápala pri pohľade na Alarica s bábätkom v náručí. Premáhala dojatie. Vyplašený pohľad chlapca sa menil na nežný pohľad muža, ktorý drží na rukách bezbranné stvorenie, ktoré potrebovalo všetku ochranu. Tyra otvorila oči a pozrela sa na neho očami svojej matky a ukradla mu srdce, ktoré mu už nikdy nevráti.

Luna natiahla ruku, aby pohladila hlavičku bábätka, ale ostrá bolesť v pleci ju zastavila. Alaric sa mykol akoby bodli jeho. Alma rýchlo vzala Tyru z jeho rúk.

„Opatrne,“ upozornil Lunu Hendrik. „Chvíľu nebudete môcť používať ruku.“

Podal jej šatku, ktorou jej pripravil provizórny záves.

Luna si nešťastne vzdychla: „Ako dlho to budem mať?“

„Kým sa vám rana nezahojí,“ odpovedal.

V očiach sa jej zjavili slzy, mala chuť sa rozplakať. Hendrik aj Alma sa ospravedlnili a opustili miestnosť. Bola im vďačná, že sa nepozerali, ako sa zosype. Snažila sa nebyť nevďačná. Už tu nemusela byť. Mohla by byť rada, že prežila a že to najhoršie má za sebou. Lenže chcela tu byť pre Alarica, silná pre neho a s ním.

Ocitla sa v nežnom objatí, ktoré dávalo pozor na jej zranenie.

„Neplač, Lu. Postarám sa o teba. Nič ti nebude chýbať.“

„Som bezmocná ako dieťa. Budem ti na obtiaž.“

„Čo to hovoríš? Milujem ťa, chcem ťa ochraňovať, starať sa o teba. Keby som mohol aj dýchať budem za teba.“

Luna prudko zažmurkala: „Zopakuj mi, čo si povedal!“

„Chcem sa o teba starať, ochraňovať ťa...“

„Nie na to som myslela.“

Pochopil, jeho pohľad znežnel: „Milujem ťa, Luna.“

„Aj ja ťa milujem,“ smiala sa cez slzy.

„Presťahuješ sa ku mne?“

„Myslím si, že to už sa stalo,“ upozornila ho.

„Myslel som ku mne domov.“

„Veľmi rada. Vždy som chcela žiť v drevenom domove.“

„Myslel som do bytu. Nemôžem chcieť, aby si...“

Pobožkala ho, aby ho umlčala. Pomohlo to, lebo v tej chvíli zabudol aj na tému rozhovoru.

„Budem s tebou žiť v zrube, v típí, v mrakodrape, v psej búde. Kde len budeš chcieť. Ale ja chcem s tebou žiť v lese.“

„Si si istá?“ skontroloval.

„Celkom istá. Len tam môžem byť sama sebou.“

„A ja s tebou,“ dokončil za ňu.

Stretli sa na pol ceste v dlhom bozku, v ktorom oslavovali dohodu a spoločný život, ktorý ich čakal.

O pár mesiacov neskôr...

„Prečo je taká tvrdohlavá? Čo keď nastanú komplikácie?“

Alaric vstával a znova si sadal na peň. Snažil sa zmiast' švagrinú, ktorá ho nechcela pustiť domov.

„Upokoj sa, Alaric. Je pri nej liečiteľ aj tvoj brat. Postarajú sa o ňu.“

Dobre vybrali človeka, ktorý ho mal strážiť, aby v zrube nezavadzal.

Najradšej by sa rozbehol dnu a nedbal na zákazy, ale pod nohami sa mu motala Tyra. Nechcel riskovať, že by jej niečo pristúpil.

„V nemocnici by jej bolo lepšie,“ dovolil si posledný protest.

„Do nemocnice by ste to nestihli,“ upozornila ho.

„Postráž na chvíľku Tyru a ja skontrolujem situáciu.“

Ani nepočkala na jeho odpoveď a rýchlo zmizla v zrube, než ju bude nasledovať.

Vybral by sa za ňou, ale Tyra sa práve rozhodla, že si vyskúša novonadobudnutú silu v nohách. Postavila sa a pokúsila knísavým pohybom urobiť pár krokov. Alaric sa načiahol za ňou, ale neskoro. Než ju stihol podoprieť, spadla. Lesom sa ozval jej detský plač. Alaric ju bral na ruky a kontroloval, či si ublížila. Prvýkrát ho nechali s neterou na pár minút samého a hneď sa zranila. Opatrne jej umyl kolená. Objavil len pár povrchových škrabancov. Našťastie.

Posadil si ju na nohu a snažil sa ju utíšiť: „Neplač, víčatko. Si šikovná. Ani sa nenazdáš a budeš nielen chodiť, ale aj behať.“

Ponoril jej ruky do vodičky a zatlieskal nimi: „A potom si takto zatlieskame.“

Voda ju nezaujala, ale aspoň prestala plakať.

„Poviem ti príbeh, chceš?“ usmial sa na ňu.

Pomiesila sa na ňom, aby sa jej sedelo pohodlne. Potom zvrátila hlávku a uprela na neho zvedavé oči farby svojej matky.

Držal ju, aby sa mu neskĺzla, hladil jej vlásky a rozprával jej legendu o dvoch vlkoch.

S palčekom v ústach počúvala príbeh, ktorý niesol dolinou ozvenu jeho hlasu.

Keď skončil, ozval sa plač novorodenca. Len prítomnosť Tyry mu zabránila, aby vyskočil na nohy. Hypnotizoval dvere na zrube. Chvíľa, než sa otvorili, sa mu zdala pridlhá.

Konečne sa v nich zjavila Alma aj s drobným uzlíkom zabaleným v plachte. Podišla až celkom k nemu a kľakla si pred neho: „Olan. Tvoj ocko.“

„Olan,“ vydýchol Alaric. Dostal meno po starom otcovi.

Pri pohľade na svojho syna myšlienku nedokončil. Akoby ožili jeho detské fotografie. Ako vo sne natiahol ruky, keď mu Alma podávala syna.

„Ahoj, maličký,“ šepol, aby ho nezobudil.

Alma mu vzala Tyru, aby mu neprekážala. Položil si syna do lona, aby si ho mohol poriadne prezrieť.

„Je zdravý ako buk,“ ubezpečila ho Alma.

Vzhladol k nej: „Je Luna v poriadku?“

„Opýtaj sa jej sám.“

Nebolo mu treba dvakrát hovoriť. Odniesol syna k svojej milovanej manželke.

„Ako sa cítiš, život môj?“ venoval jej bozk na čelo.

„Nádherne.“

„Tak silnú ženu som ešte nevidel,“ pochválil ju Šaman.

„Ďakujem vám, obom,“ poďakovala aj švagrovi.

„My sme len dozerali. Takmer všetko si zvládla sama,“ doberal si ju Hendrik.

„Však je krásny?“ pohladila Olana a vymenila si s Alaricom dlhý pohľad.

„Ty si krásna,“ vrátil jej to Alaric.

„Aj takáto spotená a unavená?“

„Pre mňa budeš vždy tá najkrajšia žena na svete, Luna. Milujem ňu.“

„Pod' bližšie,“ ovinula mu ruky okolo krku a pritiahla si jeho tvár k svojej.

Ich pery sa spojili v dlhom bozku.

V tej chvíli Olan hlasno na seba upozornil.

„Aj teba ľúbim,“ šepol mu Alaric. Pohladil syna po tvári.

Luna natiahla ruky a Alaric jej syna podal, kým si k nej ľahol. Zabalil ju aj svojho syna do náručia tak, aby jej podopieral ruky.

Spolu hľadeli na bieleho a čierneho vlka, ktorí ležali vedľa bielej vlčice na zemi. Chránili biele víčatko odpočívajúce na labkách matky. Do ticha zneli Šamanove modlitby za čistotu duše a nového života, ktoré rodičia opakovali spolu s ním na ochranu svojej rodiny.